— — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — —

Die toestand duurde niet lang; na deze dagen van geforceerde kalmte, kwam de reactie in maanden van onrustig-kwellend verdriet. 't Gebeurde, dat ze uren achtereen lag te snikken in bed, vóór ze in slaap viel, de kussens bevochtigend met haar tranen. Dagen lang was ze uit haar humeur om een kleinen woordentwist met haar moeder of Karel. Zij toonde naar buiten haar licht ontvlamde verstoordheid in driftige woorden, wat ze nooit gedaan had tevoren. Dan weer had ze berouw zoo geweest te zijn, te hebben gedaan als de anderen, met hun prikkelbaarheid, hun ruzietjes om beuzelarijen.... Ze merkte, dat het evenwicht in haar leven verbroken was. De slag was zoo hevig en duizelend geweest, dat het beredeneerend ontleden van haar doen onmogelijk scheen geworden. Ze voelde zich een speelbal van haar stemmingen. Vandaag zoo, morgen weer anders; ze had geen macht den wil te zetten tegen de opwellingen, die wisselden vaak van uur op uur. Vroeger had zij ze beheerscht, kalm gezeten erboven, ze ziende komen en gaan met zelfbewust willen. Nu woelden en plaagden ze als een losbandige troep schooljongens.

Ongerust vroeg ze in zichzelve: Wat zal er gebeuren in mijn verder leven? Wanneer zal de rust terugkeeren, de orde in mijn verwarde gedachten? En zij wachtte, tot op 'n dag gebeurde, niet wat zij wenschte: een terugkeer van het kalme, zelfbewuste gedachtenleven, maar wèl het zich met lichtende gelukstinten kleuren van den angstig-duizelenden roes, waarin zij was....

(Slot volgt.)

AAN DE VAART. † † † † DOOR GERARD VAN ECKEREN † †

I.

Een drie kwartier van de naaste stad, eenzaam en triest in de trieste eenzaamheid der vlakke weiden, lag het dorpje Wemel. — Niet meer dan één lange reeks van saaie, lage huisjes was het langs de grijze vaart, die dwars door de weilanden heen, in onafzienbare lengte weglijnde... tot ver aan den horizont, waar enkele torens spitsten, der stad.

En altijd, bijna dag aan dag, nu dat het nog winter was, had die vaart de miesig-grauwe kleur der bijna immer grauwe luchten, welke strak-gespannen of roezig van de wilde driften sombere wolken, zwaar op de veldenwijdheid drukten, als een immer-durende obsessie, een bange, zwijgelooze kwelling.

En die obsessie werd door 't dorp, de eenzame reeks van lage huizen, wel het méest gevoeld. Ze schenen als samen te kruipen tegen elkaâr aan; ze leken geduwd te worden met hun lage daken naar den grond; bang staroogden hun scheeve venstertjes de wijdheid in, de luchte-grauwheid tegen. Meestal waren deze dagen — van den nawinter — droog en guur gebleven, met nijdige rukwinden van over de landen, die tegen de huisjes kwakten en diepe voren veegden in t water van de vaart.

Soms ook fronselde de lucht zich tot een stroeve regenbui, die alles klam en kil maakte en in het vlakke vaartwater met vuilige droppels opspetterde. Een enkele maal slechts scheen de zon, bleek en waterig tusschen groezelige wolkflarden uit; dan groenden de velden wat frisscher op, schenen de huisjes zich wat te heffen van onder die benauwende obsessie, met het even-lachen van een rood dakje, het even-tintelen van een ruit. Dan scheen het water van de vaart voor een oogenblik minder grimmig en ondoorgrondelijk diep; als een waasje van blauw zweemde aan het oppervlak, waar kleine, kittige goudvonkjes ronddartelden.

Maar zulke dagen bleven uitzondering. Meestal hielden de hooge luchten hun booze frons; lagen de weilanden ver en wijd en onherhergzaam, van zwartige slooten doorlijnd, — lag het dorp weggehurkt onder de obsessie; grimde, zwart en klotsend, de kille vaart — — .

Er vertoonden zich, nu 's winters, zelden menschen in den omtrek. De huisjes waren voor 't meerendeel kleine winkeltjes, waar de boeren uit 't omliggende hun waren kochten, en kroegjes waar zij Dinsdags en Vrijdags, wanneer 't marktdag in stad was, aanlegden. Verder woonden er enkele arbeiders die op de naaste hoeven los werk verrichtten.